

Mária Szent Szívének ünnepe

Judit 13,17-20

Áldott legyen az Isten

Judit leborult és magasztalta Istent, ezekkel a szavakkal: „Áldunk, Istenünk, mert ezen a napon megsemmisítetted néped ellenségeit!” Uzija pedig így szólt Judithoz: „Áldjon meg, leányom, a Magasságbeli Isten a föld minden asszonyánál jobban! S legyen áldott Isten, az Úr, az ég és a föld Teremtője. Ő vezérelt, hogy fejét vedd ellenségeink vezérének! A bizalom, amiről bizonyosságot tettél, nem vész ki soha az emberek szívéből, hanem mindörökké megemlékeznek az Isten hatalmáról. Fordítsa ezt Isten örök dicsőségedre és áldjon meg minden jóval, mivel nem kímélted életedet, amikor megaláztatásban volt részünk, s megakadályoztad pusztulásunkat, mert az igaz úton jártál, Istenünk színe előtt.” Az egész nép ráfelelte: „Úgy legyen! Úgy legyen!”

Ezt az emléknapot Jézus Szentséges Szívének főünnepé után tartja az Egyház. Története visszanyúlik a XVII. századba. Eudes (Öd) Szent János írásaiban nem választotta szét a két szív liturgikus ünneplését. A Szűzanya fatimai megjelenése után egyre inkább elterjedt Mária Szép-lőtelen Szívének tisztelete. XII. Piusz pápa 1942-ben az egész emberiséget Mária oltalmába ajánlotta, és liturgikus ünneplését augusztus 22-re helyezte. Az új kalendárium visszatért az eredeti gyakorlatra, és ezért mozgó emléknapként – Jézus Szíve ünnepe után tette.

A jelen szöveg Judit könyvéből való, mely a katolikus Bibliában a deuterokanonikus, vagyis a később kanonizált könyvek közé tartozik, amelynek héber szövegét sokáig nem ismerték. Kúmránban találták meg egy-egy részletét héberül is. A könyv a felületes olvasó számára egy hős, de véres kezű asszonyról szól. Valójában azt a kérdést akarja eldönteni, hogy Nabukodonozor vagy Jahve az Isten. A történetben Achior ellentmond a pökhendi fővezérnek, aki azt kérdi: „Ki isten Nebukadnezáron kívül? Elküldi seregét és elpusztítja őket a föld színéről, nem menti meg őket Istenük” (Jud 6.2). Isten viszont kimentí népét a szorongatottságból, egy istenfélő gyenge nőt választ, hogy megmutassa a túlerő legyőzhető, és az ellenfél elbizakodottsága nem homályosíthatja el Isten dicsőségét. A történet számos ősi nyelven él, és egy népmesén alapulhat, amelyet valószínűleg a Hasmoneusok korában (kb. Kr. e. 160–37), Palesztinában jegyeztek le. Judit a hitében és bá-

torságában és nem kegyetlenségében tekinthető példaképnek, aki Isten segítségével megmenti népét, amikor elkötelezettségét az ellenség gúnyolja. A gyenge nő az Ószövetségben gyakorta lenézett, másodlagos szereplője volt a történelemnek. Nem véletlenül, hogy ezt a szöveget választották a liturgikusok Mária szívének ünnepére. A szív elnevezés minden nyelvben egyet jelent a szeretettel és a jósággal, a másakra való odafigyeléssel és az irgalommal. Szűz Mária szeplőtelen szívének ünnepe arra hív bennünket, hogy példája nyomán mi is egyre mélyebben tárjuk fel szívünket az Isten előtt. Az által, hogy alázattal befogadta Jézust, Szűz Mária az Egyház előképe, a Szentlélek temploma, minden megkeresztelt példaképe lett.

Nem mindegy, hogy az ember szívében miként reagál a külső eseményekre, és szívében milyen gondolattal szembesül a félelmetes eseményekkel. Mária élettörténete emberileg egy tragédia története. De nem véletlenül nevezte a II. Vatikáni Zsinat Máriát az első hívőnek, mivel szívében minden megpróbáltatás idején megőrizte a reményt és az Isten szeretetét. Ez a példa most is vonzza a híveket, és erőt ad nekünk is. Nagyon fontos, hogy ne csak jó, hanem rossz sorsban is tudjuk áldani Isten nevét.